

Nobby & Angy

We gaan weer eens alterweets (dat is steenkolen Duits voor ouderwets) met de auto op vakantie. Deze keer ligt onze bestemming in Nordrhein-Westfalen nabij het lieflijke maar oh zo toeristische plaatsje Monschau (met al die vakwerkhuisjes), de zelfgemaakte foto's volgen vast nog.

Vanmorgen was ik alweer op tijd in de weer, Harold lag nog te snurken en zijn snor te drukken. Maar die heb ik er uit gejaagd, hup, aan de slag!

Een groot voordeel van op vakantie gaan is dat we meteen het hele huis weer een beetje opruimen. Gistermiddag had ik mezelf zelfs opgedragen om te zorgen dat echt alle was gedaan is voor vertrek, dus ik hobbelde in badjas door het huis.

Na een paar uurtjes pakken zat de auto weer stampvol. Wij kunnen dat! We hebben een alarm voor het huis, maar het heeft geen nut, we hebben zo'n beetje onze hele huisraad bij ons (wat je allemaal niet in een auto kunt proppen). Maar goed dat we geen skibox hebben, dan hadden we ook nog de hele inhoud van onze voorraadkast meegenomen (want in Duitsland hebben ze vast niet van die lekkere dingen als in Nederland).

Onderweg wil Harold alvast zijn Duits oefenen door alle schnitzelvarianten op te sommen, dat is namelijk het enige dat schijnbaar telt voor hem.

We verblijven de komende 8 nachten in een Airbnb, deze hadden we overigens in de afgelopen jaren al 2 keer eerder geboekt, maar door covid hebben we beide keren moeten annuleren. Drie keer is scheepsrecht en vandaag gaat het er dus echt van komen. Onze gastheer en gastvrouw heten Norbert & Angelika en Harold oefent alvast zijn amicale Duits: "Halloochen Nobby und Angy, wie geht's?" En hij mijmert: misschien haalt Nobby wel elke dag verse Kaiserbrötchen voor ons, op zijn fietsie of te paard!

Bij het vertrek was het nog een beetje broeierig in Zwollywood, maar de voorspellingen voor vandaag zijn in Monschau niet al te best. Maar onderweg viel het reuzemee, klein beetje zon en droog. Maar echt, zonder dollen, we steken de grens over bij Venlo en het begint ook echt meteen te regenen! Duitsland huult, de rust is voorbij, die blöden Holländer sind (wieder) da!

We hadden het tanken de afgelopen weken goed uitgekiend, we konden vandaag nog net de grens over om daar te gaan tanken voor het veel lagere tarief dan in Nederland. En we willen dan ook écht besparen, dus de snelweg af bij een dorp genaamd Lobberich en op zoek naar een merkloos tankstation in het midden van het dorp. Even 10 minuutjes omrijden, maar met de besparingen in het verschiet is dat geen enkel punt. De eerste tankstations die we passeren zodra we de snelweg af zijn gedraaid, zijn slechts 0,05 euro goedkoper dan in Nederland! Onze moeite wordt vast beloond als we nog verder van de snelweg rijden... Tenzij je een diesel hebt, dat is namelijk standaard in Duitsland duurder dan benzine. En door het omrijden heeft he-le-maal niets opgeleverd, de diesel is hier ook bij het merkloze station slechts 5 cent goedkoper. Als we weer onderweg zijn, neemt Harold een verkeerde afslag en moeten we 15 kilometer omrijden. Harold beweert bij hoog en laag en dat het een opzettelijke actie van de Duitsers is en dat ze de snelweg echt verlegd hebben om de Nederlanders tergen, terwijl hij gewoon niet goed heeft opgelet. Onze navigatie is even helemaal de weg kwijt en probeert ons zo de Melkweg in te dirigeren.

Ik heb de grootste lol, Harold moppert omdat zijn ego weer een deukje heeft opgelopen.

Kortom, het tanken en dan ook nog het omrijden heeft ons geld gekost in plaats van opgeleverd. 🙄

Ons appartement ligt in het altijd bruisende Mützenich. Je weet wel, bekend van.....uhhhhh. Precies! Helemaal niets, niente, noppes.

Maar wat ze er wel hebben? Sjuust, een gecamoufleerd snelheidsflitsapparaatdingbooms. Dus we sukkelen het dorpje in, letten op de weg en op de omgeving op zoek naar ons adresje en FLITS, er wordt

een mooie foto van ons gemaakt. Harold kijkt verbaasd op. 'Ja, maar ik rij toch niet harder dan 50 km/h?' Blijkt de maximum snelheid in bejaardencity 30 km/h te zijn. Daar gaat het geld wat hij gereserveerd had voor maximaal schnitzels eten. Wel fijn dat we de Duitse kas extra hebben kunnen spekken. 😊 Bij het appartement worden we van harte welkom geheten door Angy die ons het appartement laat zien. Echt een mooi en ruim appartement. Vanaf de muur kijken de Duitse nichtjes van onze 'Loei de Koei' (je weet wel dat kleurrijke schilderij van een koe in onze woonkamer) ons vol verwachting aan. Dat gaat helemaal goed komen tussen ons en de natuur de komende dagen!

We schuilen de rest van de middag voor de regen. Misschien vanavond nog even naar Monschau, we zien wel.

Monschau in de regen

De eerste schnitzel heeft Harold zichzelf vandaag al door de neus geboord door een snelheidsboete te krijgen. Misschien lukt het zelfs de hele vakantie niet afhankelijk van de snelheidsbekeuring die vast zijn weg naar Zwolle wel gaat vinden! Het werd gewoon een gezonde - thuis voorbereide - pan nasi met een gebakken ei - vers nog wel van de kippetjes van onze tijdelijke matties Nobby en Angy. Er stond ook een doos Toffifee als welkomstgeschenk, maar daar zit zo weinig in, die is al op.

Na het eten is het even droog en ondanks dat we weten dat er nog wel regen op komst is vanavond, trekken we de stoute regenjas aan en stappen we op de fiets richting Monschau. Een route van slechts 2km, grotendeels bergafwaarts (en dan weet je het, de terugweg is een stuk minder leuk!). Het is lekker rustig in Monschau, vrijwel iedereen schuilt voor de regen (watjes!). We toeren een klein beetje rond, wandelen naar een hoger stukje voor wat mooie kiekjes en daarna weer terug naar het appartement. Het regent nu harder en we moeten tegen de berg op. Bikkels als we zijn zetten we door (eerlijk is eerlijk, hadden we een andere keus?).

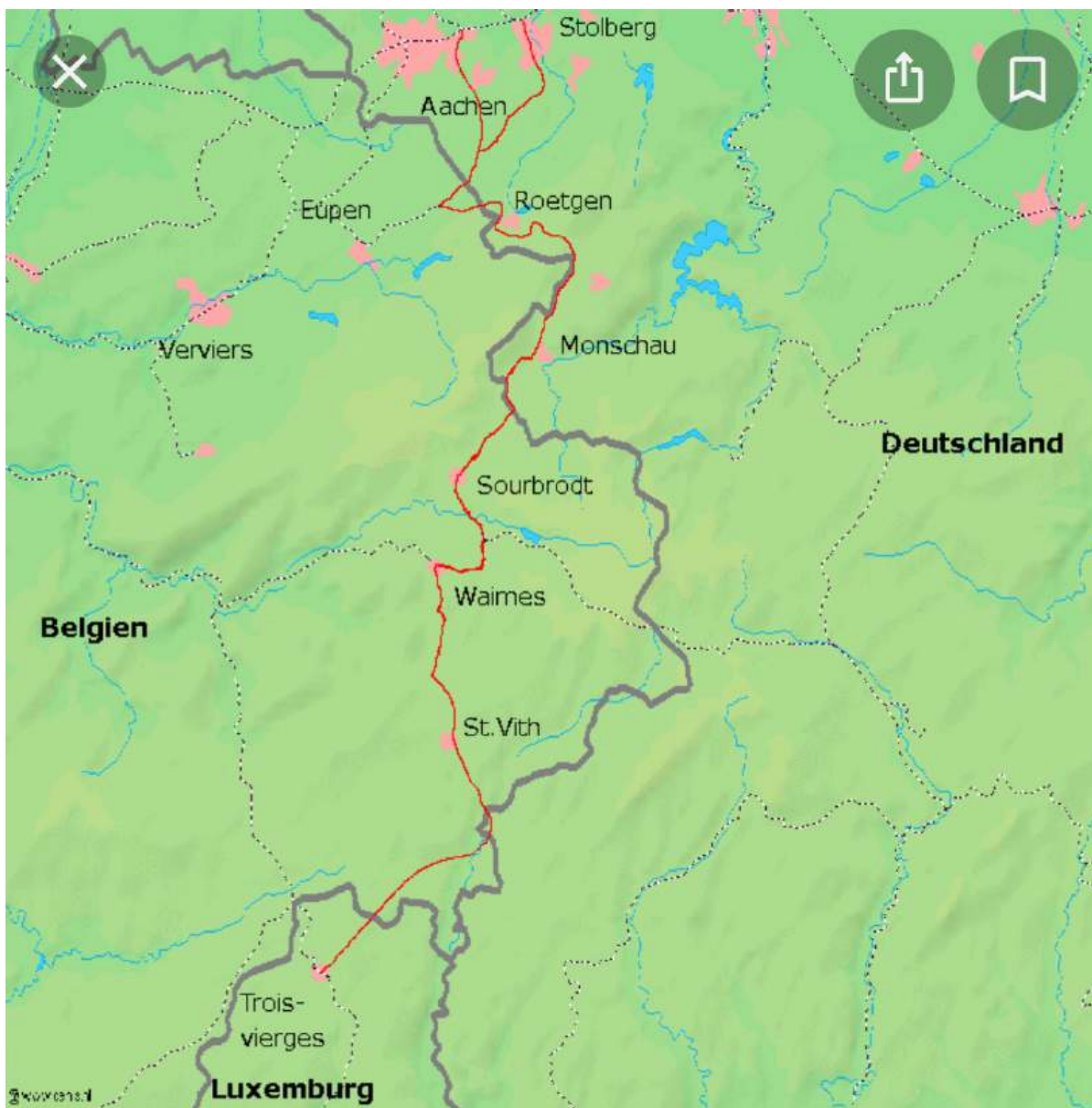
Inmiddels hangen we op de bank en chillen we onszelf suf.

Bergje op, bergje af... (en nog wat avonturen)

Vandaag gaan we de eerste route van de Vennbahn-lussen fietsen. Een route die deels over de Vennbahn zelf gaat maar ook een deel door het nationaal park de Eifel.

Maar misschien vraag je je af... Wat is de Vennbahn eigenlijk? Nou, dat is een geasfalteerd fietspad waar ooit een spoorlijn liep. Lengte is 125km door Duitsland, België en Luxemburg, van Aken tot Trois-Vierges (zie de rode lijn op onderstaande afbeelding). Vandaag pakken we de lus die 2 km van ons onderkomen ligt.

We starten rustig op en Renate geeft aan dat ik vannacht 'landje-pik' heb gespeeld. Het schijnt (en naar mijn mening zijn dit echt boze tongen die dit beweren) dat ik geprobeerd heb Renates matras te veroveren. Niet een keer of twee keer maar meerdere keren. Uiteraard is Renate niet voor een kleintje vervaard en heeft ze haar matras met verve verdedigd. Maar als ik wakker wordt lig ik keurig op mijn eigen matras dus ik heb zo mijn twijfels bij de beweringen over vannacht.

Als we opstaan is het buiten nog een beetje grijs en heilig. Nog niet het fantastische 'die-korte-broek-

staat-mij-zo-goed' weer. Maar mogelijk gaat dat in de loop van de dag beter worden.

We harken allebei een rechtsdraaiende yoghurt naar binnen met verse vruchtjes en walnoten om de spieren te voorzien van snelle suikers. Daarna pakken we de spullen bij elkaar, trekken nog wel even een jasje aan en springen op ons (elektrieke) stalen ros.

De eerste twee kilometer suizen we naar beneden (maar ja, dat betekent dat we op enig moment ook weer naar boven moeten) en vinden het startpunt van het ons vertrouwde fietsknooppuntensysteem. We slaan linksaf en fietsen op de Vennbahn. Prachtig geasfalteerd en in een prachtige omgeving. Geen auto's en ook nog geen concullega's op andere stalen rossen. Het weer dreigt maar durft nog niet zijn natte lading te laten vallen. De eerste kilometers op de Vennbahn gaan behoorlijk soepel. Dan slaan we links af en BAM, de weg loopt langzaam omhoog. En wel zo langzaam dat het wel een beetje pijn doet in de beentjes maar je het niet ziet. Af en toe zien we plankenpaadjes die het natuurgebied in gaan, zo snoezig!

De omgeving is werkelijk wonderschoon en ik probeer links en rechts beesten te spotten. Het enige 'beest' wat ik uiteindelijk spot zit rechts naast me op de fiets. Ze fietst sterk en geeft geen kick ondanks een wat mindere conditie dit jaar als gevolg van de armbreuk.

En als we dan eindelijk paarden tegenkomen, mag ik die weer niet als beest betitelen (edele dieren en zo). Ik begin er eentje te voeren met lang gras en binnen no time komen zijn weigenoten er ook aan getippeld.

We fietsen dan weer omhoog en dan weer naar beneden. We komen maar weinig mensen tegen. Het is 11.15u als we voor het eerst komen koffietentje/lunchtentje tegenkomen. Wij besluiten een bakkie te gaan doen. Als we ons stalen ros hebben afgezadeld en bij de deur komen, blijkt dat dit etablissement pas om 12.00u open gaat als gevolg van personeelstekort. We wanen ons weer even terug in Nederland (Schiphol om precies te zijn) maar balen wel dat we niet even een bakkie kunnen doen. Dan maar door.

Zo'n 45 minuten later besluiten we op zoek te gaan naar een eettentje. In het alom bekende Küchelscheid 🍷. We vinden er een (en dat is meteen de enige in dit dorp), maar die gaat pas om 14.00u open. Het lijkt wel een collectieve afspraak hier om ons niet aan het lunchen of de koffie te krijgen. We fietsen door en besluiten het laatste stuk af te buigen naar Monschau. Daar zijn genoeg eettentjes om te lunchen. Renate plant de route in Google Maps en we gaan op weg. Na een paar kilometer begint het toch eindelijk wat harder te regenen dus we trekken een sprintje naar een soort bushokje. De lucht verderop ziet er wel helder uit, maar bij ons sijpelt de regen naar beneden.

Vanuit hier kijken we rustig naar de hemel die huult en wachten het moment af dat we verder kunnen. Het buitje duurt een minuut of tien en dan trekt de karavaan verder.

We komen aan bij een brug maar die wordt gerepareerd en we kunnen er niet langs. Ik kijk op de kaart en we nemen een andere route. Op een gegeven ogenblik zie ik op de kaart dat we kunnen afsnijden. En avonturiers als we zijn besluiten we dat paadje in te slaan. We denderen naar beneden over een modderig en met dennenappels bezaaid pad en mijn remmen krijsen en gillen als Vicky Leandros (voor de jongere lezer onder ons: zoek maar op op YouTube) die 2 sloffen sigaretten achter elkaar heeft opgerookt en een nacht heeft doorgehaald in de kroeg. Het paadje dat ons daarna langs het water voert (de Ruhr) is alleszins een fietspad, het blijkt een 'hike-paadje' te zijn langs het water. Smal, overgroeid met struiken, veel modder, gladde boomstronken en stenen.

Maar ja, nu we er toch zijn... teruggaan lijkt ook geen optie. We zetten door. Renate kreunt en steunt achter me, het gehobbel remmen en geslinger doet haar arm en schouder geen goed, maar ze houdt vol.

Na een tijdje komen we eindelijk bij een brug met trap over het water. Mmm, dit zou wel eens een goede overgang kunnen zijn. Ik hijs de fietsen er overheen en inderdaad aan de andere kant is een beter pad om over te fietsen.

Tien minuutjes later fietsen we Monschau binnen.

Tegen 13.30u komen we (eindelijk) bij een restaurantje, Café Thelen. De lucht is opengetrokken, maar we kiezen ervoor om binnen te gaan zitten. Hier geniet ik van mijn eerste Currywurst mit Pommes (dat kunnen er deze vakantie zomaar meer worden).

Daarna nog even steil terugfietsen naar ons onderkomen (zelfs met standje turbo gaan we amper 10km per uur) en daar kunnen we eventjes bijkomen van onze doldwaze avonturen van vandaag.

Flitsend over de paden

Gisteravond zijn we lekker in het appartement gebleven. Het is hier ook heel comfortabel. We zitten echt op het platteland met uitzicht op een weide met paarden. En zoals je kunt zien is het gisteren aan het einde van de middag mooi helder weer geworden.

Hieronder het vooraanzicht van ons appartement (op de eerste etage).

Nadat we elkaar de vorige nacht spreekwoordelijk de schedel hebben ingeslagen om wie er de meeste matrasruimte claimde hebben we om verdere discussie vannacht te voorkomen, besloten de andere slaapkamer te gebruiken waar de matrassen wel 1 meter breed zijn.

Vanmorgen hebben we eerst samen heel romantisch een staart in mijn haar gemaakt, dat lukt me namelijk nog steeds niet alleen en als ik het Harold alleen laat doen (met zijn 'als de vijand het kan vastpakken dan is je haar sowieso te lang-attitude'), ziet het eruit alsof mijn haar ontploft is.

Vandaag pakken we een lus in het zuidelijke deel van België, net boven Luxemburg, beginnend bij Sankt Vith. We moeten eerst even 50km met de auto naar het startpunt en dat is nog zo makkelijk niet als we onderweg op twee plekken merken dat er wegopbrekingen zijn en we na een aantal kilometers rechtsomkeert moeten maken en nog even kunnen zwaaien naar ons appartement om de

wegopbrekingen te omzeilen.

Gisteren had ik het gevoel dat ik lood in mijn benen had, in totaal zijn we 'slechts' 271 meter geklommen. Vandaag staat bijna het dubbele aantal hoogtemeters op het programma en ik zag er nogal tegenop. Vooral de eerste 10 kilometer wordt veel klimmen. Maar Harold haalt me over. Bikkel als hij is!

We parkeren de auto in Sankt Vith en stappen met frisse moed op de pedalen. Het gaat vandaag echt veel beter dan gisteren! Na een half uur zijn we al 227 meter 'geklommen' en zijn de uitzichten prachtig en de koppies fris en trots.

Harold vermaakt zich opperbest onderweg, vooral als het heuvel af gaat. Zijn imitatie van een manke reiger is perfect geslaagd zoals je hieronder ziet!

Het is een prachtige route en ondanks de ietwat dreigende lucht houden we het lekker droog met een aangename temperatuur.

Nadat we de eerste 10 kilometer achter ons hebben, komen de afdalingen. Harold moet het snelheidsrecord van zoonlief nog verbeteren en zoekt naar beneden. Ik blijf achter en knijp vooral in de remmen. Ergens beneden kom ik Harold weer tegen en hij staat net een vreugdedansje te doen. Zo trots dat hij 64,4km/u heeft gehaald! Die foto moet worden gedeeld met Timon!

Timon reageert gelaten... 'Nog maar 7km/u minder dan mijn record', (71km/u 🤖). Harold is er chagrijnig van en is al weer druk doende een volgend plekje te spotten om zich nog maar weer eens in de Evil Knievel (wederom voor de jongere lezers, zoek op op YouTube)-modus naar beneden te storten. Rond 12.30u komen we aan in het plaatsje Schönberg waar we gaan lunchen. Harold een croque monsieur (die er nog kariger en armetieriger uitziet dan een tosti thuis) en ik Boulettes a la Liégeoise. De Nederlandse vertaling hiervan is 'balletje-a-la-dichtslibbende-hartkransslagader'. Maar ze zijn werkelijk heerlijk!

Ik kijk een beetje meewarig naar Harold, terwijl ik de ene na de andere hap naar binnen werk. Maar na een paar minuten van zijn gestaar en het straaltje water uit zijn mond kan ik het niet meer aanzien en ik geef de tweede bal aan Harold. Zo ben ik. De goedheid zelve waarbij ik graag wat dichtslibbend voedsel uitdeel.

Nadat we weer zijn aangesterkt gaan we verder. En maar goed dat we weer wat energie hebben opgedaan. Niet veel later staat ons een helling van 20% op te wachten! Aan het bord te zien denk ik dat het echt lekker naar beneden zal gaan maar Harold helpt me snel uit de droom. En als ik de bocht om fiets doemt een helling met Mount-Everest-achtige-proporties recht voor mijn neus op.

Stoere Harry fietst er tegenop, ik probeer het niet eens en trotseer deze Mount Everest wel lopend. We hebben geweldig fietsweer, weinig wind en een lekker temperatuurtje.

Tegen het einde van de route moeten we door een donkere tunnel. We zien de uitgang niet en naderen op onze fietstenen de tunnel als plots, als door een wonder, de verlichting aanflitst in de tunnel. Het wonder wordt snel duidelijk als we de bewegingssensor zien bij de ingang. Harold besluit hier een filmpje te maken terwijl ik vast naar de andere kant van de tunnel fiets. Om het filmpje leuk te laten zijn wacht Harold tot de lampen weer uitgaan om het effect van het aangaan te filmen. Nou, hij kan lang wachten want net als de lampen uit willen gaan fietst er een 'vrolijke Frans' (geen idee of hij Frans heet en al helemaal niet of hij vrolijk is) langs mij heen de tunnel in. Na bijna 10 minuten wachten besluit Harold toch maar de tunnel (met de lichten aan) te filmen. Het levert een mooi filmpje op met wat Twents gemopper van Harold over het lange wachten.

In totaal klimmen we vandaag 540 meter, maar het voelt veel eenvoudiger dan gisteren. Aan het einde hebben we weer 40km extra op de teller staan en dat is in ieder geval voor mij voldoende.

In Sankt Vith nog even een kopje koffie met een Bienenstich (in plaats van de door Harold gewenste Apfelstrudel mit Sahne). En daarna zoeven we relaxt weer terug in onze Q naar het appartement.

Dagje Aken

Gisteravond hebben we ons wederom van de berg laten glijden richting Monschau. Het is namelijk de hoogste tijd voor een.... SCHNITZELLLLL!

In Monschau willen we bij het beste schnitzelrestaurant aanschuiven maar die zit tjok- en tjokvol en wij hebben 'niet reserviert'. Gelukkig is mrs. Google (namelijk Renate) in ons gezelschap dus snel een ander eettentje gezocht en gevonden. Hier kijken we met verbazing hoe onze Duitse burens aan het tafeltje naast ons hun bordje (niet groter dan een gebaksbordje) torenhoog volstapelen aan de gratis saladebar. Nou, in ieder geval eten ze gezond (naast de 2 liter bier p.p.).

Onze maaltijd is ok en niet al te duur dus dat is prima. Na het eten besluiten we nog even door het dorp te wandelen als ik plotseling een rood waas voor mijn ogen krijg. Ik ontdek zo'n kl....paal en ga testen of ik hem om kan duwen.

Wellicht overbodig om te melden, het is niet gelukt. Daarna fietsen we met een omweg (stukken minder steil) terug naar het appartement en beginnen we aan seizoen 6 van Peaky Blinders (wat mij betreft echt beste Netflix serie ooit).

Er volgt een goede nachtrust en vanmorgen vatten we met z'n tweeën het lumineuze idee op om Aken te bezoeken. Dit is een cultuurhistorisch pareltje (met een luttele 250.000 inwoners) vlakbij de grens met Nederland. En uiteraard willen we onderzoeken of Aken (net zoals Keulen) wel of niet op 1 dag is gebouwd. We staan rustig op, relaxen nog even, ontbijten en vertrekken om 10.30u. En jawel, het is zover, met een verwachte temperatuur van 22 graden is het vandaag 'wat-staat-die-korte-broek-mij-fantastisch'-dag!

We besluiten om tot ongeveer 10 km voor Aken de auto te parkeren en het laatste stuk naar Aken over de Vennbahn te fietsen. Dus we parkeren de auto in Kornelimünster (wie kent het niet?) dicht bij de Vennbahn. Want laten we eerlijk zijn, op zaterdag parkeren in een grote stad gaat ons natuurlijk een kapitaal kosten 'en ons Zwollywooders bint zunig'. We fietsen relaxt richting Aken door een prachtige omgeving.

Om 12.00u hebben we een date met een gids voor een gratis wandeltour.

Het fietsen gaat zo relaxt dat we tegen het einde van de tocht toch een beetje knel komen met de tijd en wetende dat Renate altijd nog even wat eten moet scoren (en geloof me dat is echt beter voor haar humeur) suizen we door het centrum van Aken en denderen door voetgangersgebieden en met gevaar

voor andermans leven om maar op tijd te komen. Het lukt en vlak voor twaalf ontdekken we onze gids Esra. Ze is een tweede generatie Turkse vrouw maar geboren en getogen in Aken. Ze is grappig en weet veel over de geschiedenis van Aken. Ze vertelt vol verve dat Aken ooit het middelpunt was van Europa op het moment dat Karel de Grote regeerde. Dat dit al meer dan 1200 jaar geleden is mag de pret niet drukken. De groep Esra-volgers is niet zo groot (we zijn met 8 personen), 1 Portugees, 4 Grieken, 1 Italiaanse en twee Dutchies.

We starten voor het stadhuis dat werkelijk prachtig is, van binnen en van buiten.

Na het stadhuis lopen we richting de kathedraal. Ook mooi en imposant, maar ook een beetje 'bijeengeraapt' qua bouwstijlen.

In het midden van de kathedraal zie je het deel wat ze naar onze mening terecht 'de citruspers' noemen. Er zijn veel toeristen in Aken en de terrassen zitten vol.

We wandelen rustig verder en krijgen de ene na de andere anekdote (of waren het toch allemaal waarheidsgetrouwe verhalen?) te horen van Esra. Ze maakt de geschiedenis echt levendig.

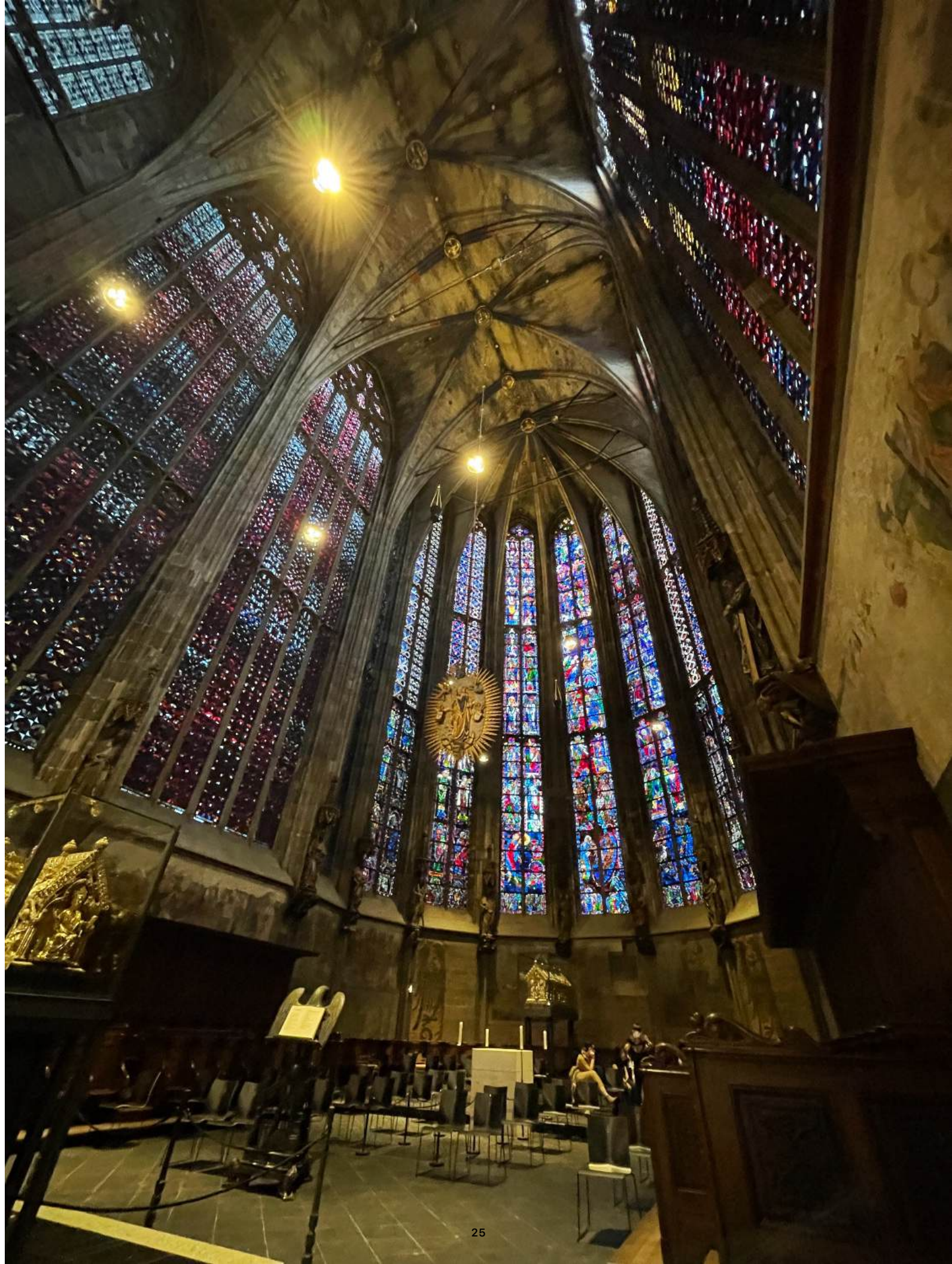
Het verhaal van de duivel die de ziel steelt van een wolf geloven we natuurlijk direct. Een standbeeld van die wolf (met een gat in zijn borst) vind je bij de ingang van de kathedraal.

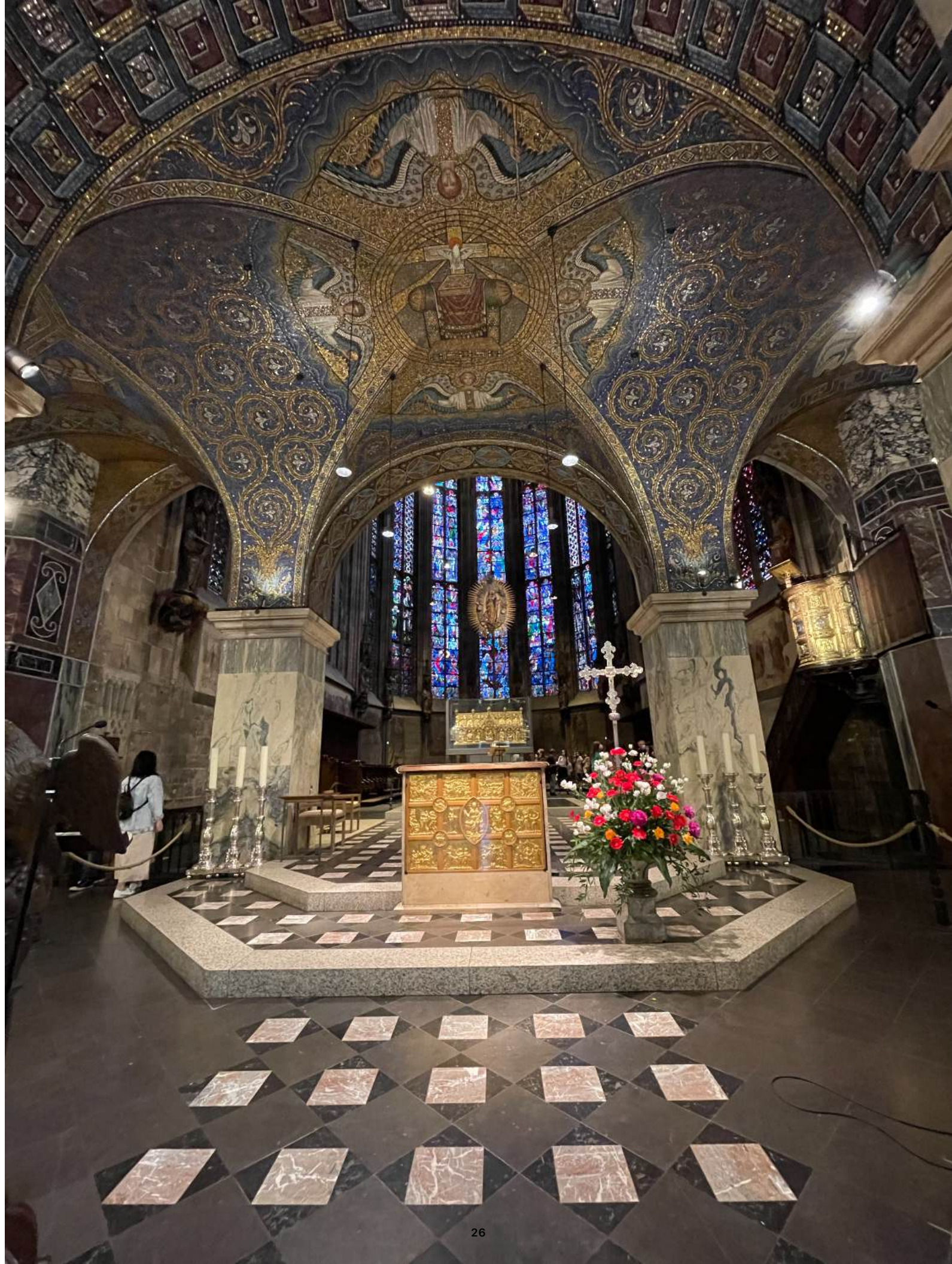

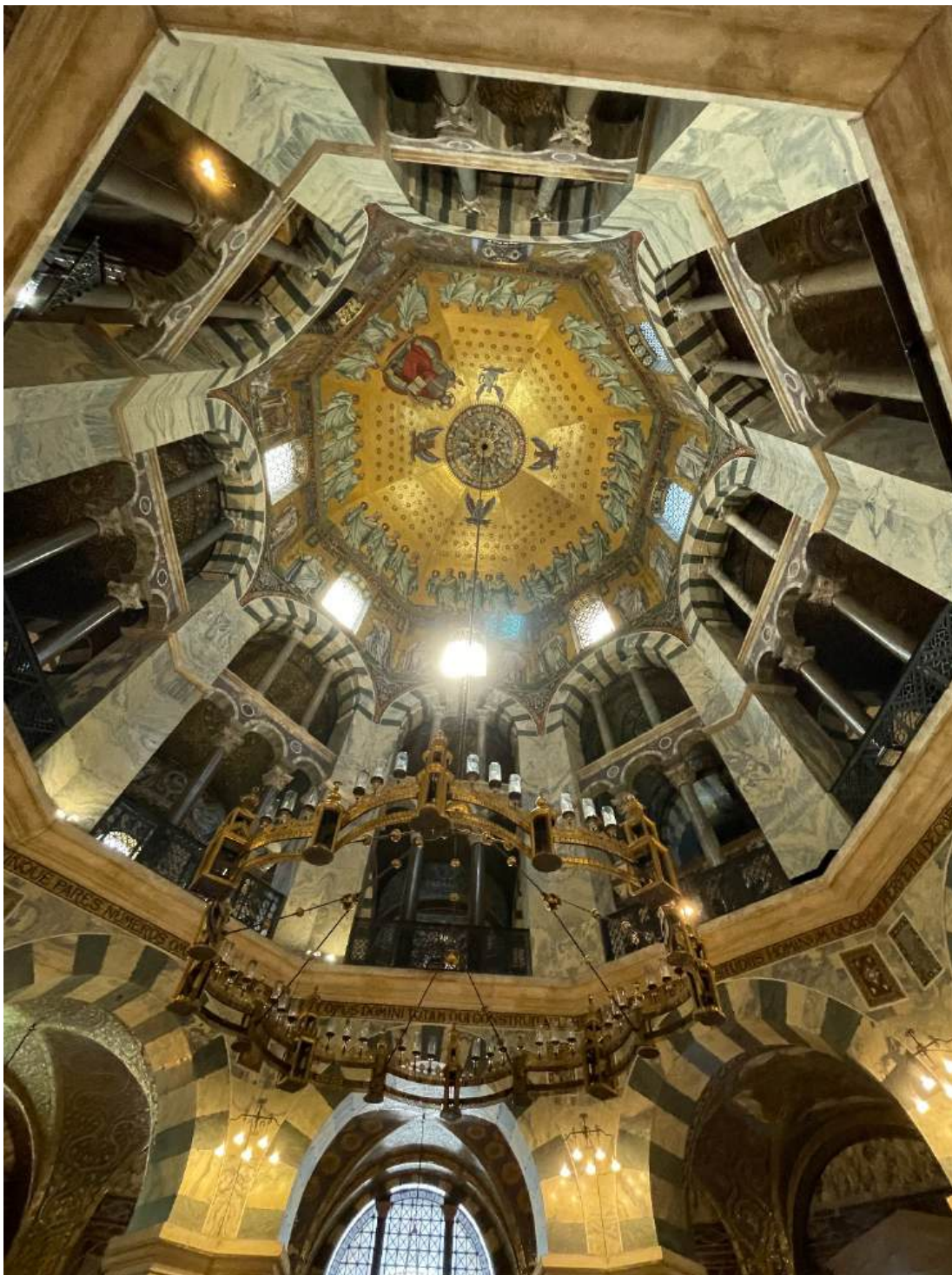
Ook vertelt ze over het monster Bacauv dat in de middeleeuwen alleen 's nachts uit het niets opdook en het geld stal van enigszins doch zeer aangeschoten maar uiteraard onschuldige Akenaren. Dat al die echtgenotes daar in de middeleeuwen in traptent!!! Daar kwam ik niet mee weg bij Renate! Zie hieronder een fontein van het monster met rechts Esra.

We nemen afscheid van Esra en geven haar een mooi bedrag voor de moeite die ze gedaan heeft. Wij gaan op zoek naar een terras om te lunchen om daarna het stadhuis en de kathedraal nog even van binnen te bekijken. De lunch smaakt ons prima en de binnenkant van de kathedraal is werkelijk indrukwekkend met gigantisch hoge glas-in-loodramen.

Het loopt inmiddels tegen het einde van de middag en we besluiten om lekker terug te gaan naar het appartement. Eerst nog even fietsen, stukkie rijden en daarna even relaxen.

Vandaag koken we zelf maar even (naja, als je het bakken van twee hamburgers koken kunt noemen) en na het eten gaan we naar buiten om nog even in de zon te zitten. Ik ben druk bezig met het typen van dit stukje en Renate geniet van de zon.

Als we er net lekker in zitten komt onze gastheer 'Nobby' even langs voor een praatje. Dat is best heel gezellig maar het duurt uiteindelijk een beetje te lang. Hij is van het type: gooi er een kwartje in en... juist. We willen allebei even de rust om ons eigen ding te doen. Maar hij vertelt onverstoord over zijn vier dochters, tien kleinkinderen, chauffeursescapades met de viskar, het hooien, de paarden, de Malediven, etc. etc. Wij proberen iedere keer tactisch een stilte te laten vallen maar die vult hij even

snel weer op met een volgend verhaal. Uiteindelijk nemen we afscheid en kan ik dit stukje afronden.
Nu nog even naar de redactie van Renate en voordat je het weet zit het weer in jullie mailbox.

Zondag fietsdag

Vandaag doen we weer een Vennbahn-lus. We zoeken een parkeerplaats in de buurt van de startlocatie op en de naam komt ons wel bekend voor, maar we denken er niet echt over na (waarom, het is vakantie). De parkeerplaats ligt op 8km afstand van ons onderkomen vandaan, dus we tuffen er op ons gemakje naartoe. Als we de parkeerplaats op rijden, zien we het. Ja, dit is de locatie waar we op de eerste fietsdag (donderdag) een kopje koffie wilden doen, maar het was gesloten vanwege personeelstekort. Dat krijg je dus als je in de vakantiemodus 1 hersenhelft uitschakelt. Nu, op zondagmorgen is het een bruisende plek met een volle parkeerplaats en een bijna vol terras. Ontbijten, brunchen en bier is troef in deze Biergarten. Tsja, dan willen we ons gemiste kopje koffie toch nog wel even inhalen en we gaan op het terras zitten. In de hoop dat ze ook koffie schenken naast alle alcoholische versnaperingen. Na een half uurtje zijn we er echt klaar voor en we fietsen naar het startpunt. Dit is meteen al op een mooie locatie. Het fietspad ligt langs de bergwand en ver onder ons horen we een gezellig klaterend beekje.

De afgelopen dagen kwamen we vaak slechts enkele fietsers tegen, maar dat is vandaag wel even anders. Groepjes wielrenners halen ons in of zoeven ons voorbij. Maar we fietsen ook zeer professioneel geklede oudere (ja, ouder dan wij) fietsers tegemoet in compleet wielrentenue (zelfs met handschoentjes, sportieve bril en helm of pet) ... op bijv. een oude damesfiets. De afgelopen dagen hebben we ons eigenlijk een beetje de koning en koningin van deze fietspaden gewaand, dus we gedogen nu dat het gepeupel hier ook gebruik van maakt. We groeten iedereen vriendelijk, maar we krijgen amper een vriendelijke groet of zelfs een knikje terug. Na wat hoofdbrekens zijn we erachter, dit is de chagrijnige-harses-regio! Als ons weer een groepje wielrenners voorbijzoeft en wij piepende remmen horen maken we ons klaar om te matten! Harold gaat gelijk in de Hong-kong-foei-modus en ik

begin zenuwachtig te lachen. Blijkt er niets aan de hand te zijn maar hebben ze zojuist een telefoon verloren die ik vriendelijk oppak en retourneer aan de rechtmatige eigenaar.

Ook vandaag hebben we prachtig weer en rijden we weer een mooie route door de natuur, waarbij we geregeld de grens oversteken tussen Duitsland en België. Om de zoveel minuten een gezellig sms'je van KPN: 'Welkom in Duitsland' en even later weer 'Welkom in België'.

Mooi is dat we in deze lus een kilometer of 15 van de originele Vennbahn mogen fietsen die continu naar beneden loopt, op heerlijk glad asfalt.

We worden toch wel wat nerveus want als je zo veel naar beneden gaat moet je op enig moment ook weer ergens omhoog...

We lunchen bij een Imbiss+. De kaart is niet zo uitgebreid maar het ziet er lekker uit. En jawel, hier

scoren we samen, na de lunch, de eerste apfelstrudel van deze week. Een behoorlijke joekeloekus die Harold in twee wil delen door een gebaksvorkje in te zetten als bijl. Hij hakt erop los en het resultaat ziet er niet meer uit als een apfelstrudel maar een prutje van appels en deeg. Maakt niet uit, hij smaakt goed. Het laatste deel van de route fietsen we langs een groot stuwmeer, de Wesertalsperre. Hier gaan we even lekker aan het water zitten.

Harold oefent nog even zijn vaardigheden met het gooien van een platte steen die dan vele keren stuitert over het water en dan ten onder gaat, maar die tijd is schijnbaar ook voorbij, amper 3 keer stuiteren en weg. Hij put zich uit in allerlei excuses zoals de dichtheid van het water, de stroming die verkeerd staat, de wind die niet meewerkt, zijn ongeoefendheid op dit vlak, de kleur van de stenen, etc., etc. Ik knik begripvol en hou verder mijn mond, ik kan er namelijk nog minder van.

Na dit laatste rustpunt fietsen we naar het einde, en inderdaad veel omhoog maar al met al valt het nog mee. Wel zien we de afgelegde hoogtemeters oplopen en hebben we toch maar mooi 500 meter plus geklommen vandaag. We voelen ons echte berggeiten!

Tevreden gaan we terug naar het appartement waar ik heerlijk in een luie ligstoel geniet van de zon en een goed boek begin te lezen. Harold is ook even in de zon maar besluit al snel de schaduw en luwte van het appartement op te zoeken. We relaxen ons suf. En Harold wordt nog blijer als we vandaag afsluiten met een bezoekje aan McDonalds. Het was weer een mooie dag!

Bergkoning en appelgroene trui.....

Vandaag besluiten we wat rustiger op te starten en pas in de middag een lus te fietsen. Renate moest vanmorgen nog het stukje tekst van gisteren er uit persen maar uiteindelijk is ook dat weer een leuk stukje proza geworden.

Het weer is vandaag niet zo mooi als de afgelopen dagen maar het belooft in ieder geval droog te blijven. We rommelen wat aan in de ochtend, we relaxen wat, Renate heeft contact met de familie en aan het einde van de ochtend besluiten we nog snel even een bezoekje aan de supermarkt te brengen. We dalen weer af met de automobiël en dwalen nogmaals door een hele grote Kaufland. De winkel is zo groot dat ze die beter Kaufcontinent hadden kunnen noemen.

We slagen in alle skappies en verbazen ons over de prijzen die toch echt in heel veel gevallen lager zijn dan Nederland. De haarproducten die Renate gebruikt zijn zelfs de helft goedkoper.

Na de skappies gaan we terug naar het appartement voor een overheerlijke lunch. Renate met een salade en ik frommel twee croissantjes naar binnen. Om het geheel voor mij af te toppen met een overheerlijke Berliner bol.

Dan wordt het langzaam tijd om de spullen weer te pakken en naar het startpunt van lus 5 te gaan, bij Skihal 'im Himmelchen'. Een prachtige route om een heel groot meer heen (en daar hebben ze er nog wel wat van hier in de omgeving).

Jasje aan of jasje uit, dat is de vraag.

We starten allebei met het jasje aan maar als de zon echt goed gaat schijnen gaat het jasje bij ons

allebei uit.

Het wordt vast een beetje saai om het steeds weer te herhalen, maar de omgeving is en blijft heel mooi!

Vandaag heb ik besloten dat er gestreden moet worden om de Monchauer bergtrui (wit met blauwe bollen) voor de bergkoning en voor de appelgroene trui van de beste sprinter. Uiteraard informeer ik Renate hier niet over zodat ik met gemak bij elk bergje en elk klein pispvlekje op de kaart (ander woord voor heul, heul klein durp) als eerste mijn voorwiel over de denkbeeldige streep druk. En oh ja, ook deze denkbeeldige streep trek ik natuurlijk op een plek waar het mij het beste uitkomt.

Renate kijkt het geheel meewarig aan en moet lachen om zoveel competitiviteit. Kijk, hieronder ga ik weer voor een of andere overwinning en Renate heeft het nakijken.

Maar ja wie het laatst lacht, lacht het best. Die bergtrui en appelgroene tricot gaan bij mij in de koffer mee terug naar Nederland.

Onderweg hang ik ook nog even de professionele botanicus uit en schiet een prachtig plaatje van een mooie bloem (en geen idee wat de naam is).

Zo rond 1645u zijn we terug en bereiden we ons langzaam voor op de Schnitzelbelevens in het beste Schnitzelrestaurant in Monschau. Heb ik me al zoououou lang op verheugd! We weten nog niet of we gaan fietsen of toch maar lafjes met de auto... Het is lafjes met de auto geworden. We parkeren de auto net buiten Monschau en we wandelen op ons gemakkie naar het restaurant, Zum Haller. En zoals al aangekondigd het beste Schnitzelrestaurant in Monschau (en er zitten heul veel restaurants in Monschau). Als we binnenkomen worden we vanachter de bar vriendelijk begroet door Marco, de

eigenaar. Renate grapt gelijk wat terug en de rest van de avond zijn we 'die beroemde Hollanders, familie van den Bos, wie kent ze niet'. Iedereen die nieuw binnenkomt wordt verzocht ons ook even te begroeten. De sfeer is echt goed en het eten is uitstekend. Inderdaad lekkere schnitzels en meer dan genoeg. Renate neemt een schnitzel met cognacsaus en ik neem een lokale delicatess, een schnitzel met mosterdsaus. Het gerecht is echt caloriearm dat zie je zo en smaakt heerlijk.

Gedurende het hele diner staan we constant in de 'spotlights' maar echt op een leuke manier. Wij kunnen de hartelijk om lachen. Ook zijn vrouw, Jaqueline speelt het spel leuk mee. En eerlijk is eerlijk, het is een komen en gaan van gasten. Niet gereserveerd? Dan moet je op je beurt wachten. Echt leuk is ook hoe ze de ingang van het toilet hebben genoemd:

Oftewel, 'drankjesteruggave'. Humor kennen ze hier wel in Monschau.

Als we afscheid nemen ('gaan jullie nu al weg' vraagt Marco) besluit ik nog even met hem op de foto te gaan.

Wat een 'baas', een rasechte entertainer die zorgt voor een goede sfeer in het restaurant. Ongeacht waar je ook vandaan komt.

Na het eten wandelen we nog even door Monschau en komen we nog een staaltje humor tegen.

Een 'benzinepomp maar dan voor honden'.

We wandelen rustig het dorp uit en hebben een topdag gehad. Mooie tocht gemaakt, heerlijk gegeten, het leven is mooi!

DINSDAG 14 JUN 2022, 1:27 PM • NATUURPARK HOGE VENEN-EIFEL, MONSCHAU

Strijd der 'Titanen'

Vandaag hebben we de zwaarste etappe gepland. Niet eens zozeer qua kilometers, maar we gaan meer dan 600 meter klimmen. En ja, ook met een elektrisch ros is dat af en toe aanpoten. We beginnen met een Italiaanse lunch (waarom ook niet?) in Bütgenbach. Niet helemaal vrijwillig, maar heel veel restaurants hier in de omgeving zijn gesloten op maandag en/of dinsdag en/of woensdag en dan zijn er ook nog best wat restaurateurs gevluht (op vakantie) nu wij er zijn. Het restaurant dat we op het oog hadden, was gesloten. Maar gelukkig geldt dit niet voor het Italiaanse restaurant er schuin tegenover. We zoeken een plekje uit op het lege terras en nog geen 10 minuten later zit het hele terras vol met Belgen en Duitsers (wij hebben die aantrekkingskracht). Gezien de vele klimmetjes van vandaag besluiten we elk een koolhydratenbom te nemen, Harold spaghetti, ik lasagne. Daarna moet het er toch echt van komen. Maar eerst raakt navigatie-Harry drie keer de weg kwijt en moet ik hem bijstaan (die verkenner toch!).

In het gehucht Honsfeld parkeren we de auto en starten we onze fietstocht. Het klimmen begint vrijwel meteen en het zijn lange stukken omhoog. Maar bovenop de bergtoppen hebben we telkens een grandioos uitzicht op het dal. Het is moeilijk om de diepte te laten zien op de foto, maar door het prachtige heldere weer hebben we ver zicht.

Als we weer een stukje dalen, gaan we best hard en halen we met een brede lach een trekker in, gna gna. Sliep uit!!! Maar wie het laatst lacht... daarna moeten we weer een enorm stuk klimmen met 12% stijging, dus dat gaat niet zo snel. Ik hoor de trekker in de verte steeds dichterbij komen en het kan toch niet wezen dat ik door een trekker word ingehaald? Nou ja, een trekker is niet erg, maar deze wel! We redden het niet en de boer haalt ons lachend in en maakt het gebaar 'beetje doorfietsen hoor'. Zoo onvriendelijk die mensen hier!

Als we daarna weer eens een heel stuk moeten klimmen en we bij het hoogste punt zijn, staan er net 4 dames op hoge(re) leeftijd in professioneel wielrentenue uit te rusten van de klim. Wij fietsers onder elkaar steken even een vinger op, zo van 'joow'! Een klein stukje verderop slaan we even een zijweggetje in en genieten even van het uitzicht. Als we onze weg weer vervolgen blijkt een paar kilometer verderop in het eerstvolgende dorp dat ze ons hebben ingehaald. Zij twijfelen in een bocht of ze wel of niet moeten afslaan naar rechts, wij zoeven er voorbij om 2 seconden later te merken dat WIJ hadden moeten afslaan naar rechts. Omkeren dus. De dames op leeftijd hebben echt geen manieren, ze staan te schuddebuiken van de pret! Nou ja, zeg! De machtsstrijd is begonnen! We lachen als twee boertjes met kiespijn, maar laten ons niet kisten. Als we het dorp uitrijden blijkt dat wij de kortste weg door het dorp hebben genomen en we ze alsnog weer hebben ingehaald, wat een pret.

En weer een bergetappe voor de neus. We trappen ons het apenlazarus en als we boven zijn gunnen we onszelf een pauze. Harold zegt nog: "Die dametjes zitten wel heel ver achter ons." We staan er nog geen twee minuten en ja hoor, daar komen ze in de verte weer aan. Onze pauze wordt meteen afgebroken en we vluchten weer weg. Ze blijven nog lange tijd achter ons, maar dan maakt onze route een niet-logische knik en we zijn ze kwijt. We high-fiven en schreeuwen het uit van opluchting. We maken onszelf wijs dat wij hebben gewonnen maar waarschijnlijk ging hun route gewoon een andere richting op.

Ons laatste stuk van zo'n 10 kilometer gaat weer over een speciale fietssnelweg, niet de Vennbahn, maar de Kyllbahn. Wat een mooi aangelegd fietspad weer!

Lekker op hoes op an!

We worden vanmorgen allebei wakker na een goede nachtrust. We relaxen even en overleggen vervolgens over wat we vandaag zullen doen. Er passeren diverse mogelijkheden om de dag in te vullen. Naar Keulen en daar te voet en/of ook per fiets een rondje maken, hangen in het huisje, of in de tuin die overigens prachtig is, maar daar vinden vliegen en kleine wespjes het ook heel gezellig toeven op onze benen en armen. En een vliegenmepper gaat ons daar niet helpen, dan slaan we onszelf bont en blauw. Nog een Vennbahn-lus 'aanvallen'? Al snel blijkt dat we allebei niet aangaan op nog een fietstocht. En eigenlijk vinden we Keulen te ver rijden (1,5u enkele reis).

We mijmeren samen wat en wegen de mogelijkheden tegen elkaar af. En al snel komt nog een mogelijkheid ter sprake. Wat als we gewoon de boel inpakken en lekker naar huis gaan? Die optie is nieuw en we moeten het allebei even laten bezinken.

Na een uurtje kijken we elkaar aan en zijn we er uit.

De boel wordt ingepakt en we gaan lekker naar huis. We laten het appartement uiteraard netjes achter en nemen afscheid van Nobby en twee van zijn dochters. Angy is er helaas niet maar Nobby belooft haar de hartelijke groeten te doen van ons.

We gaan weer noordwaarts over de snelweg en besluiten te lunchen onderweg bij de Graaf ter Horst in... je raadt het al, Horst. Een mooie lunchlocatie met een heerlijk terras en lekker in de schaduw.

Inmiddels tikt namelijk de thermometer hier in Limburg al 27 graden aan.

Na een prima lunch leggen we het laatste stuk af naar Zwolle. We toeren ontspannen over de snelweg en realiseren ons dat we enorme bofbipsen zijn. We hebben een topfietsvakantie met prachtig weer in een prachtige omgeving achter de rug. Wij hebben genoten samen.

Uiteraard fijn dat jullie weer spreekwoordelijk met ons meegereisd zijn en we hopen dat jullie met (veel) plezier onze verhaaltjes weer hebben gelezen.

Next trip: Noorwegen, 18 dagen vanaf 12 augustus. We'll meet again?

Groetjes, dikke kus en knuffel van de Zwollywooders.